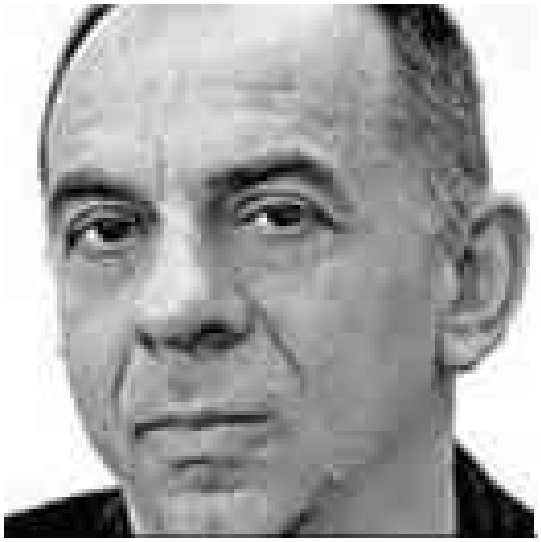

Људи, па ово је лудница – незаборавна реченица једног спортског репортера - данас би најбоље могла да опише шта се то догађа широм планете. У свету се, од окончања сукоба на Корејском полуострву и у Вијетнаму, никада није толико ратовало.

А ратује се у Украјини, на Блиском и Средњем истоку, у Авганистану, Либији ...Обрачуни су немилосрдни и, што је најгоре, некима се не назире крај. Или прецизније речено, и када се ратници буду повукли са бојишта ништа неће бити као што је било. Јер, утисак је, биће озбиљног посла за картографе – спремају се нове карте света.

Пример први: Без обзира шта се говори у Вашингтону, престоницама ЕУ, Багдаду, Техерану, Ријаду чињеница је да Ирак као држава заправо више и не постоји. И можда ће остати у светским атласима само као део некадашње велике државе на Тигрну и Еуфрату која је имала исто име. Исламски калифат озбиљно се „уселио” у Ирак, заузео добар део територије, и нико не наслућује ко и како би могао да победи исламске фанатике и врати у живот „стари” Ирак.

Можда Курди? Највећи народ у свету без државе могао би да заустави војно напредовање Калифата али свако разуман види да је то историјска шанса Курда да добију неку своју држава. Па макар она на почетку била и део бившег Ирака.

А Американци који су све то закували у Ираку? Они су се определили да се врате али само из ваздуха. Њихова интервенција ограничила се сада на извиђања и ударе из

ваздуха на борце Калифата.Неких ситних успеха има али се поставља питање колико ће то да траје. Посебно када се из Пентагона појавила информација да сваки дан најновије ваздушне операције у Ираку кошта САД седам и по милиона долара.

Пример други: Слично „комадање” може да задеси и суседну Сирију. Слабашни режим у Дамаску осакаћен вишегодишњим сукобима са побуњеницима – штићеницима Запада – нема никакве шансе у обрачуну са џихадистима. То потврђују и најновији ратни извештаји из Сирије. Фанатични ратници Калифата су у незадрживом походу, и већ су избили на границу са Турском.

Амерички председник Обама изгледа припрема и за Сирију ирачки сценарио – ударе из ваздуха на положаје џихадиста. Исход таквих акција биће веома проблематичан, посебно због одбијања САД да сарађују са режимом у Дамаску. А, проширење ваздушних акција и на Сирију осетно ће повећати онај амерички дневни трошак од 7,5 милиона долара.

Пример трећи: Чак ни творци хаоса у Либији – САД - више не знају шта се догађа у овој држави. Ко против кога ратује, где је ко на власти, одакле су стигли авиони који су бомбардовали Триполи .... Држава нема владу, парламент је „побегао” из главног града, племенске поглавице и разне милиције распарчале су „царство”.

На добитку су једино светске петролејске компаније јер и у таквом хаосу либијска нафта, без проблема, стиже на светско тржиште.

Каква је будућност Либије, питање на које одговор не може да се види ни у најбољој стакленој кугли за прорицање судбине. Либија је једноставно „зрела” за цртање неких нових граница.

Пример четврти: Случај Авганистан добија нове димензије. Сједињене Америчке Државе објавиле су да њихови војници почетком 2015. године одлазе кући али већ сада у Пентагону морају да кују другачије планове. Ситуација у Авганистану је тако лоша да би планирано повлачење америчких трупа ову државу гурнуло у понор.

Недавно су у Авганистану одржани председнички избори али они нису завршени. Тачније: још се не зна победник. Бирачки листићи су бројани, бројани ... и нису пребројани. Оба кандидата су незадовољни како се то ради и фактички су се повукли из ове приче. А држава остаје без председника.

Формирање и обука нове авганистанске армије коштали су ко зна колико новца али ове снаге немају никакве шансе у судару са талибанима који стрпљиво чекају своју шансу. Неке покрајине су већ под њиховом влашћу а последњи пример са Кундузом нашао се на насловним странама немачке штампе.

Током војног присуства НАТО у Авганистану трупе Бундесвера биле су стациониране у Кундузу који су како-тако држале под контролом. Сада се појавила фотографија талибана који је истакао њихову заставу на бившој бази Бундесвера. С горким укусом у устима Немци сада се питају: да ли су због тога немачки војници гинули у Авганистану?

Пример пети: Шта ће бити са Украјином? Да ли ће преживети драматичну кризу, сачувати садашње границе?

Рат на истоку земље улази у нову фазу у којој проруске снаге имају више успеха и сада покушавају да отворе копнени коридор – везу између Русије и Крима. Уколико се то догоди заиста се поставља питање како би влада у Кијеву могла да поврати власт у овом региону. Војном силом? Преговорима? Сакцијама Запада? Готово немогућа мисија. А Крим је већ изгубљен и припојен Русији.

(Политика)